

Το Παρίσι υποκλίθηκε στα «Τέρατα και Σημεία στη Μόδα»

Η ομάδα ΑΤΟΠΟΣ συνεχίζει τη διεθνή καριέρα της

Εμείς είδαμε την έκθεση «ARRRGH!» το 2011 στο Μουσείο Μπενάκη. Οι Βασίλης Ζηδιανάκης και Στάμος Φαφαλιός χαίρονται την επιτυχία της στο Theatre de la Gaité Lyrique, ένα από τα πιο καινοτόμα κέντρα της Ευρώπης για την ψηφιακή τέχνη και τη μουσική, και προετοιμάζουν το επόμενο θέμα τους – σεξουαλικότητα και ψηφιακή εποχή

Της Ράνιας Γεωργιάδου

Την Κυριακή 7 Απριλίου η «ARRRGH!» τελειώνει τη θητεία της στη Γαλλία – επόμενος σταθμός η Ολλανδία, πιθανότατα μεθεπόμενοι η Δανία και η Κορέα. «Μετά το Παρίσι η έκθεση θα φιλοξενηθεί στο Centraal Museum στην Ουτρέχτη, μουσείο με καταπληκτική συλλογή και ωραίους χώρους», μας πληροφορούν οι συνιδρυτές της ΑΤΟΠΟΣ ενc Βασίλης Ζηδιανάκης και Στάμος Φαφαλιός και συνεπιμελητές της έκθεσης με τον Αγγελο Τσουράπα.

Εκκολαπτήριο καινοτόμων προγραμμάτων σύγχρονης οπτικής κουλτούρας, με έμφαση στο ανθρώπινο σώμα και το ένδυμα, η ΑΤΟΠΟΣ ενc (ιδρ. Αθήνα 2003) δραστηριοποιήθηκε εξαρχής και εξίσου στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Μας «συστήθηκε» με τη συμμετοχή της στην έκθεση «Πτωχώσεις» (Μουσείο Μπενάκη, 2004). Ακολούθησε η «ΧΡΑΑΑΤΣ! Μόδα από Χαρτί» (Μουσείο Μπενάκη, 2007) που ως «RRIPP! Paper Fashion», αφού παρουσιάστηκε σε Λουξεμβούργο, Αμβέρσα και Ζυρίχη συμπεριλαμβανομένη στο tank των εκθέσεων του Barbican Center ταξίδεψε στη Μελβούρνη και σήμερα φιλοξενείται στο Waiblingen στη Γερμανία.

Η mother «ARRRGH! Τέρατα και Σημεία στη Μόδα» παρουσιάστηκε στο Μουσείο Μπενάκη το 2011. Για πρώτη φορά διεθνώς οι Χαρακτήρες (Contemporary Characters), οι σχεδιασμένες μορφές που ως δημιουργίες εμφανίζονται από τη street art και τα video games έως τον κινηματογράφο και τη μόδα, «βγήκαν» σαν concept καλλιτεχνικής έκθεσης στην εικαστική σκηνή. Ταυτόχρονα κυκλοφόρησε η έκδοση «NOT A TOY. Fashioning Radical Characters» (Pictoplasma Publishing, Berlin), απόσταγμα μιας τριχρονής έρευνας που εμβάθυνε στην περιπέτεια των παράδοξων πλασμάτων προσδίδοντας διεθνή αναγνώριση στο εγχείρημα.

Η επόμενη πρόσκληση για τα Τέρατα κατέφτασε από την πρωτεύουσα της μόδας, από τον Ζερόμ Ντελορμάς, καταξιωμένη προσωπικότητα της γαλλικής πολιτιστικής σκηνής, εμπνευστή και διευθυντή της La Gaite Lyrique, ενός από τα πλέον καινοτόμα κέντρα της Ευρώπης για την ψηφιακή τέχνη και τη μουσική. Στο κέντρο της πόλης, στο Marais, το Theatre de la Gaite Lyrique, γέννημα-θρέμμα του 19ου αιώνα της όπερας και της οπερέτας, έχοντας φιλοξενήσει πρεμιέρες του Οφενμπαχ, των Μπαλέτων του Ντιαγκίλεφ, αλλά και την πρώτη παράσταση του Μπόμπ Γουίλσον στο Παρίσι, σταδιακά παρήκμασε και έκλεισε στα τέλη της δεκαετίας του '90. Το 2010, ριζικά ανακαινισμένο, επέστρεψε στον πολιτιστικό χάρτη της πόλης υπό τη διεύθυνση του ριζοσπαστικού Ντελορμάς.

«Στην Gaite μάς απασχολούν κυρίως οι «ερωτήσεις», ο τρόπος να ξαναδούμε, σκεφτούμε, γνωρίσουμε τα πράγματα: π.χ. τα Τέρατα είναι μια αρχαία έννοια, που εδώ επανήλθε με πολλαπλούς και σύγχρονους κώδικες» εξηγεί ο Ζερόμ

Ντελορμάς. «Μας ενδιαφέρει η τεχνολογία, η χρήση της όμως δεν είναι απαραίτητο να καταλήγει μόνο σε ψηφιακές εικόνες. Οσο χρειαζόμαστε ειδικούς εξίσου χρειαζόμαστε ανθρώπους που να μπορούν να συνδέουν, να μην απομονώνουν τη γνώση σε στεγανά. Με τον Βασίλη συνεργαζόμαστε εύκολα, γρήγορα, χωρίς πολλά λόγια. Η ARRRGH! έχει δυνατότητες να συνεχίσει την εξέλιξη της επαυξανόμενη, εμπλουτιζόμενη. Η μεγάλη επιτυχία της στον γαλλικό Τύπο και το γεγονός ότι η La Gaite μέσα από την «ARRRGH!» έγινε γνωστή σε ένα πολύ ευρύτερο κοινό με γεμίζει χαρά και ικανοποίηση» καταλήγει.

«Ο Ζερόμ Ντελορμάς μάς παραχώρησε πλήρη ελευθερία» λέει ο Βασίλης Ζηδιανάκης, ο οποίος παρέμεινε στο Παρίσι καθ' όλη τη διάρκεια της έκθεσης. «Η ARRRGH! δεν είναι μια έκθεση μόδας, ο Ζερόμ Ντελορμάς το κατάλαβε, προχωρήσαμε πέρα από την έκθεση στην Αθήνα». Αν και ηχηρές συμμετοχές, όπως των Issey Miyake και Maison Martin Margiela μέχρι τους νεότερους Bernard Willhelm και Craig Green, εμφυσούν στην έκθεση αέρα μόδας, ο Βασίλης Ζηδιανάκης ανθίσταται. «Διάλεξα ως εργαλείο τη μόδα και όχι την τέχνη, τα ενδιάμεσα δημιουργικά στοιχεία. Ολα είναι μόδα και εξακολουθώ να λέω «σιχαίνομαι τη μόδα» -γιατί το σύστημά της είναι απάνθρωπο και κατασκευασμένο από τη βιομηχανία. Προφανώς δεν χρειαζόμαστε όλα αυτά τα ρούχα- αυτό που ενδιαφέρει είναι η βαθύτητα, σε όλες τις εποχές, ανάγκη του ανθρώπου για μεταμόρφωση, κυριολεκτικά ή μέσα στο μυαλό του. Εκεί στηρίζεται το σύστημα της μόδας. Στο Παρίσι συγκρούστηκα από την πρώτη εβδομάδα – από πολλά πρόσωπα των ΜΜΕ διάβασα «τι» περίμεναν να ακούσουν αναζητώντας σύμμαχο σε αυτό που ήθελαν/έπρεπε να πουλήσουν – πολλοί ξεβολεύτηκαν, άλλοι ενθουσιάστηκαν».